

Arrest

nr. 344 456 van 7 april 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANGENECHTEN
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart “*van Palestijnse nationaliteit*” te zijn, op 24 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ROBERFROID, loco advocaat A. VANGENECHTEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse origine en afkomstig uit Gaza, dient op 28 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 26 juni 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 juli 2025 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming, wegens bescherming in een andere EU-lidstaat.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [A.I. A M] (*05/04/1989), verklaart van Palestijnse origine en moslim te zijn. U werd geboren in Khan Younis en woonde tot 2018 in Rafah, waarna u naar Al Nasser in Gaza stad verhuisde. U was geregistreerd bij UNRWA, waarvan u onderwijs, medische hulp en voedselpakketten ontving. In Gaza behaalde u een bachelor in digitale journalistiek en communicatie en was u actief als content creator op sociale media. U postte over make-up, waardoor u werd vastgehouden en gemarteld door Hamas. U staakte dit werk gedurende 4 jaar. Toen u het terug oppikte, werd u constant onder druk gezet en ontving u convocaties.

U verliet Gaza op 08/11/2022 en reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland, waar u in februari 2023 aankwam. U werd door de politie naar het kamp van Chios gebracht, waar u ongeveer vijf maanden verbleef. U ontving er na vijf maanden uw positieve beslissing en verbleef hierop nog 20 dagen in het kamp tot u uw ADET ontving in juli 2023. Tijdens uw verblijf in het kamp kon u soms een week, soms enkele dagen in de landbouw werken. U reisde door naar Kreta, waar u drie maanden verbleef en een maand in hotel Maria kon werken tot ze u om een bankrekening en paspoort vroegen. Toen u uw loon liet storten op de bankrekening van een persoon die u kende, betaalde die u het geld niet terug. U ging naar de politie, waar ze u niet konden helpen omdat u geen overeenkomst had gesloten met deze persoon. Hierna ging u naar de regio Simon, waar u in een soort kraakpand verbleef en in de bouw en onderhoud voor een Albanese persoon werkte. Hij betaalde u op het einde 300 euro in plaats van 900 euro. U reisde door naar de regio Chania waar u een maand in de olijventeelt werkte.

U reisde verder naar Thessaloniki, waar u twee maanden in een kippenfabriek werkte. Omdat u de omstandigheden hier niet goed vond en de werkgever u onvoldoende betaalde, reisde u door naar Athene, waar u een maand in de schoonmaak werkte. U woonde er in de wijk Amonia en werd er dagelijks gecontroleerd door de politie en regelmatig gearresteerd, waarop u telkens een nacht in detentie moest blijven.

U verliet Griekenland op 26/02/2024 en kwam dezelfde dag aan in België, waar u twee dagen later een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Gaza vreest u vervolgd te worden door Hamas. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u in gevaar te komen.

Ter staving van uw verzoek legt u kopies van uw Palestijnse paspoort, identiteitskaart, geboorteakte en UNRWAKaart neer, net als kopies van uw Griekse verblijfskaart, reispaspoort, reisticket van Heraklion naar Thessaloniki, screenshots van uw zoektocht, screenshots van uw zoektocht naar medische zorgen, foto's van uw tand- en huidproblemen, foto's van uw leef- en werkomstandigheden in Griekenland en van geldoverschrijvingen toen u in Griekenland was. Tot slot legt u kopies van uw bewijs van de stage die u liep bij de Brussels Morning krant neer, net als een medisch document van in België en een bewijs van uw job in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo,

randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights,

gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2024/09/03/verslag-feitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-september-2024>; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainlandgreece_en; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Er zijn ngo's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming. De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in juli 2023 een ADET ontvangen heeft. Evenzeer blijkt dat u na het verkrijgen van de het verblijfsdocument nog iets langer dan een half jaar in Griekenland heeft verbleven. Dergelijke korte tijdspanne wijst niet op oprechte intentie om zich in Griekenland te integreren en er leven op te bouwen. Daarenboven blijkt ook uit uw verklaringen dat u deze intentie niet hebt gehad: zo probeerde u nog voor u antwoord kreeg op uw asielaanvraag Griekenland al te verlaten (CGVS, p. 7) en geeft u aan dat u 'de Griekse papieren niet per se wilde krijgen' (CGVS, p. 6).

Uw ADET is geldig tot 17/07/2026. Daarnaast bekwam u vermoedelijk ook een AFM en een AMKA, zoals u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie DVZ bijkomende vragen M-status Griekenland; zie infra).

Uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen in Griekenland automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer nodig is voor de toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is (Ibidem). Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem).

In dit geval hebt u uw verzoek om internationale bescherming na 31 december 2020 ingediend. Daarom moet worden opgemerkt dat u, toen u in Griekenland was als verzoeker, een fiscaal registratienummer had waarmee u toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u bepaalde stappen hebt kunnen ondernemen om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien. Als begunstigde van internationale

bescherming werd u een ADET verleend. U moest vervolgens een afspraak maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van uw AFM bij te werken (Cfr. *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights* p. 20-21, gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Hoewel u bij DVZ aangaf dat u over een AFM en over een AMKA beschikte, geeft u op het CGVS aan dat u niet weet of u deze documenten hebt gehad en u zich de details niet herinnert (CGVS, p. 8, 11). U verklaart niet te weten welke documenten u hebt gehad, dat er veel documenten waren en dat u pas in België erachter kwam wat zij waren (CGVS, p. 11). Vermoedelijk beschikte u aldus reeds in Griekenland zowel over uw AFM als over uw AMKA, maar ging u in Griekenland zelf nooit na wat hun nut was. Indien blijkt dat u toch niet over deze documenten beschikte, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u deze niet kan bekomen bij terugkeer.

Indien u toch niet over een AMKA beschikt, wijst het CGVS erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures in de periode 2020-2023 (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; *Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; *Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights*, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaagean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf). U toont niet aan dat het voor u niet mogelijk was om uw AMKA aan te vragen of te activeren. Het komt aan de verzoeker toe om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Gezien u vermoedelijk over een geldige AFM beschikt (zie DVZ bijkomende vragen M-status Griekenland), blijkt aldus dat u in staat bent om de nodige stappen te ondernemen bij de Griekse autoriteiten. Uit objectieve informatie blijkt bovendien dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/ PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024, p. 20: " the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 17/07/2026, is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als u stappen moet ondernemen om een vervangkaart van uw gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft u, gezien u over een AFM en een AMKA beschikt, toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand en huisvesting, voldoet deze situatie daarnaast niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onvereenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Wat betreft uw werksituatie stelt het CGVS vast dat u in Griekenland in staat was meerdere jobs te vinden en uit te oefenen en u ook bij terugkeer werk zou kunnen vinden. Tijdens uw verblijf in het centrum werkte u reeds enkele keren in de landbouw, waarvoor u volgens uw verklaringen werd betaald en goed werd behandeld door de Griekse mensen (CGVS, p. 7). Omdat u het werk hier te warm en te vermoeiend vond, reisde u weg van Chios en zocht u vacatures in de hospitality service op Kreta, waar u via een jobkantoor een maand werk in het hotel Maria vond. Volgens uw verklaringen moest u hier stoppen omdat u een paspoort en bankrekening nodig had, wat te lang ging duren om geregeld te krijgen (CGVS, p. 7-8). Zoals aangegeven bood uw AFM echter toegang tot een bankrekening. U geeft aan dat u pas in België hebt ontdekt wat deze documenten allemaal waren, dat u in Griekenland nog niet bekend was met die papieren en niet het gevoel had dat dit nuttig was voor ziekenhuis of werk (CGVS, p. 11). Het is weinig ernstig dat u op een moment dat u uw job enkel kon behouden door deze administratieve zaken in orde te brengen, niet naging wat deze documenten betekenden. U was wel in staat tot deze opzoekingen, aangezien u al een basis Grieks en een basis Engels beheerste (CGVS, p. 12). U geeft tevens aan dat u de reis naar Thessaloniki

toen niet kon regelen voor uw paspoort, maar u kon dit nadien wel doen wanneer u naar België wilde reizen (CGVS, p. 8). Aangezien u momenteel wel een paspoort in uw bezit hebt en u met uw AFM een bankrekening kan openen, zal u bij terugkeer niet voor dezelfde impasse die u voorhoudt worden gesteld indien u legaal werk wil uitvoeren. Ook de situatie waarbij u uw loon moest laten storten en uw kennis dit geld niet aan u teruggaf, zal zich bijgevolg niet meer voordoen (CGVS, p. 8).

Daarenboven vond u ook werk op Kreta in de bouw bij een Albanese persoon, in Chania in de olijventeelt, in Athene in de schoonmaak en in Thessaloniki in een kippenfabriek. U verklaart dat u te weinig betaald werd in de bouw en in de kippenfabriek, maar ging beide keren niet naar de politie om dit aan te geven (CGVS, p. 9-12).

In verband met uw zoektocht naar werk is het tot slot weinig ernstig dat u nooit bent nagegaan wat de mogelijkheden waren van uw bezit van een AMKA om legaal werk te vinden, aangezien dit noodzakelijk is voor de toegang tot de arbeidsmarkt en u hiermee deze kansen niet hebt genomen (CGVS, p. 11).

Betreffende huisvesting was u in staat om verschillende verblijfplaatsen te vinden in Griekenland. Zo kon u in Chania op uw werkplek verblijven, verbleef u een tijd in een hotel op Kreta (CGVS, p. 8), huurde u 15 dagen een gemeenschappelijke plaats in Heraklion (CGVS, p. 9-10) en kon u in Thessaloniki op uw werkplaats verblijven (CGVS, p. 10). In Simon verbleef u gedurende een maand in een soort kraakpand en kon u zich wassen op uw werkplek. U zou er problemen hebben gehad met de eigenaar die jullie bedreigde, maar ook hier maakte u hiervan nooit melding aan de politie om uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 9).

Wat betreft de incidenten met de politie in Athene stelt het CGVS vast dat u ten eerste op geen enkele manier hardmaakt dat u meermaals onterecht werd gearresteerd. U legt hiervan geen documenten neer. Ook uw bewering dat uw geld werd afgenomen door de politie blijft bij een blote bewering, aangezien u hiervan nooit aangifte hebt gedaan (CGVS, p. 11). Tot slot blijkt dat, indien deze incidenten zich hebben voorgedaan, ze gekenmerkt worden door een eenmalig karakter waaruit geen actuele vrees kan worden gedistilleerd.

Betreffende medische zorgen geeft u aan dat u medische zorg hebt verkregen in een vluchtelingencentrum op Kreta en in een ziekenhuis in Athene in een 'kliniek voor vluchtelingen'. U vermeldt dat u te lang moest wachten op uw afspraken maar maakt dit evenmin hard en zoekt hierbij ook nooit elders hulp (CGVS, p. 12). U geeft aan dat u een periode een verslaving aan kalmeermiddelen ontwikkelde, maar zocht ook hiervoor nooit psychologische zorg (CGVS, p. 12), waarmee u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer zou verstoken worden van deze hulp. Aangezien u heden niet meer afhankelijk bent van deze medicatie, zullen deze uw zelfredzaamheid niet aantasten bij terugkeer. Bijgevolg zal dit uw vermogen om zich te integreren in de Griekse maatschappij niet onoverkomelijk maken.

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf en Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-management-mainland-greece_en).

Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te krijgen. Het moet echter gezegd worden dat dit niet het geval is voor u.

Hoewel uit objectieve informatie blijkt dat sommige ziekenhuizen moeilijkheden ondervinden om toegang te krijgen tot tolken, wijst deze informatie niet op systematische of onoverkomelijke moeilijkheden. Integendeel, uit een onderzoek dat tussen juni 2022 en juni 2023 door de UNHCR werd uitgevoerd, bleek dat slechts 29% van de gecontacteerde begunstigen verklaarde moeilijkheden te hebben ondervonden bij de toegang tot gezondheidszorg, met name als gevolg van de taalbarrière (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet

hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Uit meerdere voorbeelden blijkt tot slot dat u bij terugkeer voldoende zelfredzaam bent om een periode te overbruggen waarin u uw administratie kan regelen. Zo slaagde u erin de hele asielprocedure in Griekenland te doorlopen en uw verblijfskaart en paspoort te bekomen. Bovendien legde u contact met andere personen die u hielpen zich te navigeren in het Griekse leven, zoals de persoon die u opving op het eiland Chios (CGVS, p. 6) en de Pakistaanse persoon die u aan werk hielp in Athene (CGVS, p. 10). Ook was u in staat meerdere jobs te vinden en te reizen tussen verschillende Griekse bestemmingen. Hier in België volgde u een stage bij Brussels Morning, leerde u acht maanden lang de Franse taal, werkte u bij een varkensvleesbedrijf en werkt u momenteel bij UPS Delivery. U vond die jobs bij kantoren waar u langsging. Wanneer u deze uitoefent, verblijft u steeds tijdelijk bij vrienden in verschillende steden zodat u op verschillende plaatsen werk kan zoeken (CGVS, p. 4). Al dit toont dat u in staat bent zelfstandig naar werk en onderdak te zoeken. Tot slot kon u steeds beroep doen op de zoon van uw zus, die u 250 euro per maand gaf toen u in Griekenland was en die uw vliegticket naar België betaalde (CGVS, p. 5). Dit toont aan dat u kan terugvallen op een minimaal financieel vangnet bij terugkeer.

Zoals hierboven aangetoond bent u voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen en de periode te overbruggen waarin u uw administratie op orde zou brengen. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. De kopies van uw Palestijnse paspoort, geboorteakte, ID-kaart en UNRWA-kaart hebben immers slechts betrekking op uw situatie in Gaza. U geniet echter reeds internationale bescherming in Griekenland ten opzichte van hetgeen u in Gaza vreest. De kopies van uw verblijfskaart en paspoort tonen aan dat u deze bescherming in Griekenland effectief geniet, wat niet wordt betwist. Uw reisticket van Heraklion naar Thessaloniki toont dat u deze verplaatsing hebt gemaakt, wat niet in twijfel wordt getrokken. De kopies van overschrijvingen tonen dat u financieel werd ondersteund toen u in Griekenland was. De screenshots tonen dat u berichten stuurde naar bedrijven in Griekenland om werk te vinden, maar tonen geen structurele zoektocht, noch tonen ze dat u systematisch zonder werk viel of niet aan uw basisbehoeften kon voldoen. De berichten naar het ziekenhuis tonen dat u hen stuurde dat u hulp nodig had voor uw tanden, maar tonen niet dat u via de reguliere weg een afspraak aanvroeg, noch dat zij u dit niet wilden bieden. De foto's van de toestand van uw huid in Griekenland tonen dat u hier last van had, maar tonen ook geen gebrek aan medische zorgen. De foto's van de omstandigheden in Griekenland tonen dat u hier met anderen in een soort centrum verbleef, maar tonen verder niets aan.

Wat betreft uw documenten van in België, tonen de kopies van de stage die u liep dat u hier stage hebt gelopen en het bewijs van uw job toont dat u hier werkt. Ook de foto's van u als cameraman tonen dat dit uw vakgebied is. Het medisch document van in België toont dat u in België bij het Rode Kruis geholpen bent. Hiermee toont u evenmin een vrees bij terugkeer naar Griekenland aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook.”

2. De rechtspleging

Verzoeker vraagt ter terechtzitting om de behandeling van zijn zaak uit te stellen tot Refugee Support Aegean in maart 2026 een nieuw rapport heeft gepubliceerd.

Zoals ter zitting op gewezen, willigt de voorzitter dit verzoek niet in. Het dossier bevat immers voldoende landeninformatie om tot een oordeel te kunnen komen. Verzoeker heeft hierop geen bijkomende opmerkingen gemaakt.

3. Verzoekschrift en stukken

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 20 “en vlg” van de richtlijn

2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert hierbij enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen.

Hij gaat in een eerste onderdeel in op de intrinsieke kwetsbaarheid en algemene vervolging van Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook en verwijst naar het arrest van het hof van beroep te Brussel van 7 oktober 2024, alsook naar attesten van ngo's en arresten van de Raad, die de intrinsieke kwetsbaarheid van Palestijnse verzoekers om internationale bescherming, afkomstig uit Gaza, bevestigen. Verzoeker stelt dat hij moet worden beschouwd als kwetsbaar, gelet op zijn mentale toestand, de stress verbonden aan wat hij in Griekenland heeft meegemaakt en het feit dat hij een Palestijnse man uit Gaza is. Hij maakt gewag van immense stress in verband met het lot van zijn familie in Palestina, die het erg moeilijk heeft. Net omwille van de situatie in Gaza is het voor hem uiterst belangrijk om dicht bij zijn familieleden te blijven. Hij wijst er daarbij op dat hij verschillende neven in België heeft. Verzoeker geeft verder aan dat hij het psychologisch erg moeilijk heeft en stelt dat weldra een psychologische opvolging zal worden opgestart.

In een tweede onderdeel bespreekt verzoeker de ineffectiviteit van de in Griekenland verleende bescherming en verwijst hij uitvoerig naar algemene informatie over begunstigden van internationale bescherming. Hij werpt op dat de beschikbare objectieve informatie aantoont dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot werk, taallessen, huisvesting, medische zorgen en overheids-bescherming. Aangaande zijn situatie in Griekenland, ontkent verzoeker niet dat hij er een beschermingsstatus verkreeg, maar betwist hij wel de effectiviteit ervan. Hij stelt het oneens te zijn met de bewering dat hij onvoldoende inspanningen deed. Hij wijst erop dat hij 7 maanden in Griekenland verbleef na het verwerven van de vluchtelingenstatus en in deze periode extreme materiële deprivatie, discriminatie en uitbuiting meemaakte.

Verzoeker vervolgt met een bespreking van algemene informatie met betrekking tot de situatie in de Griekse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming en de toegang tot huisvesting, de arbeidsmarkt, sociale zekerheid, gezondheidszorg, effectieve rechtsmiddelen en het Griekse grondgebied. Hij verwijst daarbij naar zijn eigen verklaringen.

Verzoeker voegt nog toe dat hij, ondanks zijn beschermingsstatus en het feit dat hij over de nodige documenten beschikte, zijn leven in Griekenland niet kon opbouwen en wenst eraan te herinneren dat hij er niet over een netwerk beschikt. Verzoeker benadrukt dat hij in België wel over een netwerk beschikt, bestaande uit een tiental van zijn neven en andere kennissen. Hij wijst er evenwel op dat zijn neven ook hun eigen families en familieleden hebben in Gaza, waardoor zij niet in staat zijn om hem volledig te onderhouden, zelfs niet tijdelijk. Volledigheidshalve verwijst verzoeker via een consulteerbare weblink naar een recente film over de situatie van (Palestijnse) vluchtelingen in Griekenland om de Raad te *“helpen bij het visualiseren van de informatie”* die wordt aangereikt.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het arrest toe van het hof van beroep te Brussel van 7 oktober 2024 alsook *“4. Attesten ngo's”*, te weten: attesten en rapporten waarin verenigingen en psychosociale werkers op algemene wijze getuigen over de geestelijke gezondheid van mensen van Palestijnse afkomst en waarbij zij een stijging vaststellen van het aantal patiënten met psychologische problemen ten gevolge van de oorlog in Gaza en hun uitzichtloze situatie in België (stukken 2.1-2.11); e-mails en een PV *“Santé Mentale Palestiniens”* van Fedasil omtrent de groeiende nood aan ondersteuning rond mentale gezondheid van Palestijnen (stukken 2.12-2.13), een brief van de commissaris-generaal van 22 mei 2025 waarbij aan de betrokkene wordt uitgelegd dat de verzoeken ingediend door personen afkomstig uit Palestina een langere behandeltermijn kennen (stuk 2.14), een verzoek van de toenmalige staatssecretaris van 11 december 2023 gericht aan het CGVS betreffende de prioritaire behandeling van verzoeken uit Moldavië, Georgië en DR Congo (stuk 2.15), een pagina uit een onbekend rapport waarin knelpunten rond personeel en digitalisatie bij het CGVS worden aangekaart (stuk 2.16) en een antwoord van de toenmalige staatssecretaris van 13 maart 2024 betreffende de termijn voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend door Palestijnse onderdanen uit Gaza (stuk 2.17).

4. Aanvullende nota's

4.1. De verwerende partij maakt op 28 januari 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie wordt gemaakt van de actuele situatie

van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, Pressemitteilung nr. 30/2025, 16 april 2025; Bundesverwaltungsgericht, Jugement BVerwG 1 C 18.24, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, Pressemitteilung, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24;
- Bundesverfassungsgericht, arrest D-2590/2025, 11 september 2025.

Zij voegt bij de aanvullende nota ook nog dit stuk toe: “*Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, 16 januari 2026, juridische dienst CGVS*” (hierna: AMKA-nota van 16 januari 2026) alsook verschillende bijlagen, waaronder een Engelse vertaling van de AMKA-verordening van 23 december 2023, een Franse vertaling van artikel 33 van de wet 4368/2016 en een Franse vertaling van de omzendbrief van 3 november 2025 en e-mail uitwisseling tussen het CGVS en de Griekse Asylum Service.

4.2. Op 30 januari 2026 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer als antwoord op de argumenten van de verwerende partij in de aanvullende nota neergelegd op 28 januari 2026 betreffende de toegang tot werk en gezondheidszorg zonder actieve AMKA. Hierin werpt hij tevens op dat verschillende (internationale) organisaties aanwezig in Griekenland een brief schreven aan het CGVS waarin zij uitleggen hoe de situatie voor erkend vluchtelingen er aldaar in werkelijkheid uitziet.

Als bijlage aan de aanvullende nota voegt verzoeker de volgende stukken toe:

- vertaling door het CGVS van de Griekse AMKA-wetgeving van 14 december 2023;
- brief gestuurd naar meester L.L. door M.M., Advocaat en *Legal and Advocacy Officer* binnen de Refugee Support Aegean (RSA) van 16 januari 2026;
- Europese Commissie, brief aan de staatssecretaris, Ares(2023)8268343, 4 december 2023;
- vertaling van de circulaire van 3 november 2025 neergelegd door de CGVS;
- mailbericht van RSA-organisatie naar Meester L.L. van 16 januari 2026;
- brief ngo's van 19 november 2025 aan het CGVS.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.2. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijk kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

5.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

6. Beoordeling

I. Internationale beschermingsstatus en wederzijds vertrouwensbeginsel

6.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een

andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 18 juli 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder verkreeg, waaronder zijn ADET die geldig is tot 17 juli 2026 alsook een Grieks reisdocument/paspoort geldig tot 7 augustus 2028 (AD DVZ: Bijkomende vragen M-status Griekenland; AD CGVS: fotokopieën van Griekse verblijfsvergunning en reispaspoort; NPO, p. 6-7; map met landeninformatie, antwoorddocument Griekse asielinstanties).

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

6.2. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist echter dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

II. Algemene situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland

6.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

6.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten die aan de Raad door beide partijen werden voorgelegd.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat de inhoud betreft van de in de

artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat de toegang tot deze voordelen betreft.

Rekening houdend met het geheel van deze landeninformatie, in het bijzonder:

- AIDA/ECRE, "*Country Report : Greece. Update 2024*", september 2025,
 - Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", september 2024,
 - RSA/PRO ASYL, "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", maart 2025,
 - Europese Commissie, "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", 4 april 2025,
 - CEDOCA, "*COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*", 17 september 2025,
- overweegt de Raad als volgt.

Uit het geheel van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van statushouders te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om hun rechten en voordelen als statushouder in Griekenland te doen gelden, zoals deze voortvloeien uit artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU en die hen toegang verschaffen tot basisvoorzieningen, zoals toegang tot werk, huisvesting, gezondheidszorg, en sociale voorzieningen.

Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een reisdocument, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA).

Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale voorzieningen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025; "*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform 'Taxisnet' ("*Country Report: Greece. Update 2024*", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257, "*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-20). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen ("*Country*

Report: Greece. Update 2024, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten.

Het verkrijgen en verlengen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels statushouders ervan kunnen weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, sociale voorzieningen, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand (*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Gelet op de nieuwe Griekse wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat.

Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land. Wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt in dit verband dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale voorzieningen en de huisvesting.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of verlenging van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociale uitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor kunnen zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd. De verstrekte informatie bevestigt dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De beschikbare landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het geheel van de landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat een (terugkerende) statushouder in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders bij terugkeer naar Griekenland hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De door verzoeker neergelegde brief van de Griekse NGO's is niet dienstig. De verwerende partij heeft zich bij de beoordeling van verzoekers situatie in Griekenland immers niet op het bekritiseerde CEDOCA-rapport "*Aide aux migrants*" van 25 juli 2025 gebaseerd, noch wordt dit door de verwerende partij bij aanvullende nota voorgelegd. Nergens wordt aldus verwezen naar dit rapport. De Raad is verder tot een gedegen analyse van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland kunnen komen zonder hiervoor een beroep te doen op het door verzoeker bekritiseerde CEDOCA-rapport.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van zijn situatie aangezien hij daar reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in dat land.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermings-verzoek blijft dus aan de orde. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Het komt aldus aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient verder te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

III. Persoonlijke situatie van verzoeker als Grieks statushouder

- Geen bijzondere kwetsbaarheid

6.5. Wat zijn individuele situatie betreft, maakt verzoeker, een zesendertigjarige man, vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen noch uit de door hem bijgebrachte documenten kan blijken dat hij kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfredzaamheid en autonomie.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij het psychologisch moeilijk heeft omwille van de oorlog in Gaza, zijn verblijf in Griekenland en zijn onzekere verblijfssituatie in België. Hij verwijst naar de gevoegde uitspraak van het hof van beroep van Brussel van 7 oktober 2024 (stuk 3), naar algemene berichten, attesten en rapporten, waaronder de nota van Ulysse van 20 juni 2024 (stuk 4) en naar rechtspraak van de Raad.

Deze aangehaalde rechtspraak, attesten, berichten en rapporten hebben evenwel geen betrekking op de concrete, individuele persoon en persoonlijke situatie van verzoeker. Het gaat om informatie van algemene aard waarin verzoeker zelf niet wordt vermeld. Dergelijke algemene verslagen die geen betrekking hebben op de persoon van verzoeker en zijn situatie als statushouder in Griekenland, zijn geenszins van aard om aan voormelde concrete vaststellingen en beoordeling afbreuk te doen. Daarenboven heeft het arrest van het hof van beroep van Brussel van 7 oktober 2024 louter betrekking op de behandelingstermijn van de verzoeken om internationale bescherming van Palestijnse verzoekers uit Gaza, en niet op de beoordeling van de elementen inzake een *“bijzondere kwetsbaarheid”* die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Hoewel kan worden aangenomen dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de mentale gezondheid van personen afkomstig uit deze regio, dient een bijzondere kwetsbaarheid individueel aannemelijk te worden gemaakt. Hoewel er begrip is voor de druk die verzoeker ondervindt omwille van de situatie in Gaza, kan in deze stand van zaken echter uit niets blijken dat hij heden persoonlijk psychologische problemen ondervindt, laat staan dat deze zijn zelfstandig functioneren beperken. Verzoeker toont niet aan dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Er blijkt nergens uit dat verzoekers persoonlijke mentale gezondheidstoestand van dien aard is dat hij dermate ernstige psychische problemen ondervindt die belangrijke negatieve gevolgen hebben (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie. Verzoeker overtuigt bijgevolg geenszins in zijn argumentatie. Hij stelt dan wel dat *“weldra”* een psychologische opvolging zal worden opgestart, maar de Raad moet vaststellen dat er heden geen medische en/of psychologische attesten voorliggen die enige psychische problemen in hoofde van verzoeker zouden bevestigen. Er liggen geen concrete elementen voor wat betreft een psychische kwetsbaarheid met een grote invloed op verzoekers zelfstandigheid en autonomie alsook zijn vermogen om arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen.

Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar uit te oefenen. In elk geval blijkt niet dat verzoeker heden (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn, noch dat zijn mentale gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat deze hem verhindert om zelfstandig te handelen en in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet zal kunnen werken in Griekenland. Dit blijkt des te meer aangezien verzoeker verklaart dat hij hier in België stage volgde bij Brussels Morning, hij 8 maanden lang de Franse taal leerde en hij verschillende jobs uitoefende (NPO, p. 4, 12, 14). Zo geeft hij ter zitting aan dat hij 's nachts werkzaam is bij een winkel van Albert Heijn en overdag als journalist werkzaam is.

De specifieke verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad, acht de Raad, nog daargelaten het gebrek aan precedentwerking, gelet op het voormelde, niet dienstig. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt. Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan dat hij zich in identiek dezelfde situatie bevindt als het geval beschreven in deze arresten.

Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoekers gezondheidstoestand hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Er kan ook niet worden afgeleid dat verzoeker niet in zijn levensonderhoud kan voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn mentale of fysieke gezondheidstoestand in Griekenland zeer moeilijk of niet zal kunnen werken. Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Griekenland omwille van zijn gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Op basis van wat voorafgaat kan in deze stand van zaken bijgevolg niet blijken dat zijn gezondheidstoestand een terugkeer naar Griekenland in de weg staat.

In de mate dat hij medische en/of psychologische ondersteuning behoeft, zal verder in dit arrest blijken dat verzoeker niet aantoont dat hij hiertoe in Griekenland geen toegang zal hebben. In casu benadrukt de Raad dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), wat hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen, zoals hierna zal blijken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke

elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

- Griekse (verblijfs)documenten

6.6. De Raad onderstreept dat verzoeker nog kan beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die geldig is tot 17 juli 2026 alsook een Grieks reisdocument/paspoort geldig tot 7 augustus 2028, wat hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen (zie punt 6.1).

De Raad wijst er verder op dat de procedure voor een verlenging van de ADET al vanuit het buitenland kan worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (AIDA-rapport, juni 2024, p. 244; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Verzoeker kan bijgevolg ruim voor het verstrijken van zijn ADET stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet in concreto aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen.

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een ADET alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

Het gegeven dat verzoeker nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET) en een Grieks paspoort, geeft hem de mogelijkheid toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten, waarmee hij zijn rechten en voordelen als statushouder kan uitoefenen en zich toegang kan verschaffen tot basisvoorzieningen bij terugkeer naar Griekenland. Van een statushouder kan worden verwacht dat hij alle redelijke inspanningen doet om alle documenten te bekomen die nodig zijn om zijn rechten als statushouder te doen gelden, quod non in casu.

In de bestreden beslissing wordt immers terdege gesteld: *“ Uw ADET is geldig tot 17/07/2026. Daarnaast bekwam u vermoedelijk ook een AFM en een AMKA, zoals u verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie DVZ bijkomende vragen M-status Griekenland; zie infra). (...) Hoewel u bij DVZ aangaf dat u over een AFM en over een AMKA beschikte, geeft u op het CGVS aan dat u niet weet of u deze documenten hebt gehad en u zich de details niet herinnert (CGVS, p. 8, 11). U verklaart niet te weten welke documenten u hebt gehad, dat er veel documenten waren en dat u pas in België erachter kwam wat zij waren (CGVS, p. 11). Vermoedelijk beschikte u aldus reeds in Griekenland zowel over uw AFM als over uw AMKA, maar ging u in Griekenland zelf nooit na wat hun nut was. Indien blijkt dat u toch niet over deze documenten beschikte, hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u deze niet kan bekomen bij terugkeer.”*

Wat betreft zijn fiscaal registratienummer (AFM) en sociaal zekerheidsnummer (AMKA) heeft verzoeker aldus schijnbaar nooit de nodige stappen gezet om deze documenten in orde te brengen (zie ook infra), wat geleed op zijn inconsistente verklaringen, weinig ernstig en geloofwaardig is.

Wat er ook van zij, uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland hier niet toe in staat zal zijn en hij geen AFM en AMKA zou kunnen verkrijgen.

- AFM

Een fiscaal registratienummer, een AFM, geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Wat het AFM betreft, blijkt uit de landeninformatie dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden en zij die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend.

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM-nummer wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek indiende, zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET.

Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Na het verkrijgen van internationale bescherming en een verblijfsvergunning moet een statushouder vervolgens een afspraak maken bij het bevoegde belastingkantoor (DOY) om de gegevens van zijn AFM bij te werken. Personen die automatisch een AFM-nummer hebben gekregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanvragen zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het

belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, die geen AFM-nummer hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM-nummer aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM-nummer aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM-nummer verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte indienen of een belastingverklaring ontvangen.

Een AFM-nummer wordt automatisch gedeactiveerd eens de ADET vervalt en kan niet worden gebruikt tot de ADET wordt verlengd (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

De Raad herinnert eraan dat verzoeker zijn beschermingsverzoek in Griekenland na 31 december 2020 heeft ingediend, met name in juni 2023. Hij heeft derhalve wel degelijk automatisch een AFM gekregen dat toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning en dat mee is overgegaan naar zijn ADET. Hij hoefde, in tegenstelling tot zij die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen, geen adresbewijs te voorzien om een AFM te verkrijgen. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers ADET nog steeds geldig is, met name tot 17 juli 2026. Zijn AFM-nummer, dat mee over is gegaan op zijn ADET, is bijgevolg ook nog geldig tot die datum. Het is voor verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland derhalve nog steeds mogelijk om voormelde stappen te zetten, met name om zijn persoonlijke gegevens te actualiseren (bijwerking AFM gegevens bij het bevoegde belastingkantoor) en om vervolgens de TAXISnet codes aan te maken. Verzoeker toont niet aan dat hij hiertoe niet in staat is.

Hieruit volgt dat toen verzoeker in Griekenland was, hij derhalve een fiscaal registratienummer heeft ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning, en er nog steeds toegang toe heeft, mits het vervullen van de nodige formaliteiten. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij deze formaliteiten niet zou kunnen vervullen en dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden. Verzoeker had, en zal bij terugkeer naar Griekenland, derhalve bepaalde stappen kunnen ondernemen om werk te vinden en in zijn levensonderhoud te voorzien (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

- AMKA

Waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA-nummer te verkrijgen, nog dient te voltooien, wijst de Raad erop dat de beschikbare landeninformatie hierbij geen bijzondere problemen aanwijst. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om zijn AMKA-nummer te doen afleveren niet zou kunnen voltooien.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun wettelijk verblijf in Griekenland moeten aantonen. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument voor statushouders alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat artikel 6 (5) van de AMKA-verordening uitdrukkelijk stipuleert dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

Om een AMKA-nummer te verkrijgen, dient dus enkel een geldige ADET te worden voorgelegd. Zoals eerder vermeld, wist verzoeker een ADET te verkrijgen die nog geldig is. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om zijn AMKA-nummer te doen afleveren niet zou kunnen voltooien.

Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale voorzieningen te genieten, moet dit AMKA-nummer vervolgens worden geactiveerd. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders daartoe hun (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke

stukken daarvoor moeten worden voorgelegd. Een bewijs van (daadwerkelijk) verblijf in Griekenland kan bestaan uit onder meer één van de volgende documenten: een fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van gratis concessie of inwoning, verblijfsbewijs in het kader van bepaalde huisvestingsprogramma's, certificaat van verblijf in een studentenaccommodatie, ... Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een bewijs van werk voorleggen, zoals een certificaat van aanwerving van een werkgever (in het "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" van september 2024 worden ook de termen "intentieverklaring van een werkgever" en "werkgeversverklaring" gebruikt), een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI), een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen of een bewijs van studie.

("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22 alsook de referentie via consulteerbare weblink naar Refugee.info Greece, "Health insurance" beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 21-22, 51, 64; nota verwerende partij over de AMKA-wetgeving in Griekenland van 16 januari 2026 en de vertaling van de AMKA-verordening).

Wat betreft de activering van zijn AMKA door middel van een bewijs van daadwerkelijk verblijf (adres) alsook bewijs van werk of studie, maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk zal kunnen vinden, niet aan een adres of huisvesting zal kunnen geraken en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het activeren van zijn AMKA.

Verzoeker blijft in gebreke in concreto aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om dergelijk bewijs van adres en werk/studie te leveren. De Raad herhaalt dat het aan de verzoeker toekomt om de nodige stappen te ondernemen om zijn rechten in Griekenland te doen gelden.

Zoals hierboven vastgesteld, heeft verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Er liggen geen medische stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is, noch ligt een invaliditeitsattest voor.

Verzoeker kan aldus beschikken over essentiële documenten die hem toelaten zijn rechten als statushouder uit te oefenen en zich toegang te verschaffen tot basisvoorzieningen bij terugkeer naar Griekenland, indien hij daartoe de nodige stappen onderneemt.

- Levensomstandigheden in Griekenland

6.7. Het gegeven dat verzoeker werd geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Immers toont verzoeker niet op overtuigende wijze aan dat hij, zoals redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, alle mogelijke middelen die het recht in Griekenland hem biedt, heeft uitgeput. Het komt evenwel aan de begunstigen van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben verkregen, door er onder meer de nodige documenten te bekomen om hun rechten als statushouder te doen gelden, werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt vooreerst dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt immers dat hij reeds zeven maanden na de toekenning van zijn status uit Griekenland vertrok. Verzoeker stelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook dat hij nooit de intentie had om in Griekenland een leven op te bouwen. De commissaris-generaal wijst terdege aan: "Dergelijke korte tijdsperiode wijst niet op oprechte intentie om zich in Griekenland te integreren en er leven op te bouwen. Daarenboven blijkt ook uit uw verklaringen dat u deze intentie niet hebt gehad: zo probeerde u nog voor u antwoord kreeg op uw asielaanvraag Griekenland al te verlaten (CGVS, p. 7) en geeft u aan dat u 'de Griekse papieren niet per se wilde krijgen' (CGVS, p. 6)."

Verder herinnert de Raad eraan dat verzoeker schijnbaar ook nooit de nodige stappen heeft gezet om zijn fiscaal registratienummer (AFM) en sociaal zekerheidsnummer (AMKA) in orde te brengen. Hoewel hij op de DVZ verklaart dat hij over een AFM en AMKA beschikte, geeft hij op het CGVS aan dat hij zich de details niet herinnert en hij "geen van deze papieren" had (NPO, p. 8, 11). Verzoeker verklaart ook niet te weten welke documenten hij heeft gehad, dat er veel documenten waren en dat hij pas in België erachter kwam wat zij waren (NPO, p. 11). Het is echter niet ernstig dat iemand die internationale bescherming heeft verkregen en op zoek is naar legaal werk en huisvesting, niet verder informeert en nagaat wat de mogelijkheden zijn van de documenten in zijn bezit. Samengenomen met zijn kortstondig verblijf in Griekenland na het verkrijgen van internationale bescherming, geeft verzoeker geen blijk van persoonlijke ervaringen waaruit kan worden afgeleid dat hij wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in de onmogelijkheid was om zijn rechten als statushouder aldaar te doen gelden, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar dat land.

- Toegang tot de arbeidsmarkt en huisvesting

6.8. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en huisvesting te zoeken. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Daarenboven vond verzoeker wel degelijk werk en huisvesting en kan niet worden gesteld dat hij zich, door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond.

6.9.1. Wat verzoekers werksituatie stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat verzoeker in Griekenland in staat was meerdere jobs te vinden en uit te oefenen en hij ook bij terugkeer werk zou kunnen vinden: *"Tijdens uw verblijf in het centrum werkte u reeds enkele keren in de landbouw, waarvoor u volgens uw verklaringen werd betaald en goed werd behandeld door de Griekse mensen (CGVS, p. 7). Omdat u het werk hier te warm en te vermoeiend vond, reisde u weg van Chios en zocht u vacatures in de hospitality service op Kreta, waar u via een jobkantoor een maand werk in het hotel Maria vond. Volgens uw verklaringen moest u hier stoppen omdat u een paspoort en bankrekening nodig had, wat te lang ging duren om geregeld te krijgen (CGVS, p. 7-8). Zoals aangegeven bood uw AFM echter toegang tot een bankrekening. U geeft aan dat u pas in België hebt ontdekt wat deze documenten allemaal waren, dat u in Griekenland nog niet bekend was met die papieren en niet het gevoel had dat dit nuttig was voor ziekenhuis of werk (CGVS, p. 11). Het is weinig ernstig dat u op een moment dat u uw job enkel kon behouden door deze administratieve zaken in orde te brengen, niet naging wat deze documenten betekenden. U was wel in staat tot deze opzoekingen, aangezien u al een basis Grieks en een basis Engels beheerste (CGVS, p. 12). U geeft tevens aan dat u de reis naar Thessaloniki toen niet kon regelen voor uw paspoort, maar u kon dit nadien wel doen wanneer u naar België wilde reizen (CGVS, p. 8). Aangezien u momenteel wel een paspoort in uw bezit hebt en u met uw AFM een bankrekening kan openen, zal u bij terugkeer niet voor dezelfde impasse die u voorhoudt worden gesteld indien u legaal werk wil uitvoeren. Ook de situatie waarbij u uw loon moest laten storten en uw kennis dit geld niet aan u teruggaf, zal zich bijgevolg niet meer voordoen (CGVS, p. 8).*

Daarenboven vond u ook werk op Kreta in de bouw bij een Albanese persoon, in Chania in de olijventeelt, in Athene in de schoonmaak en in Thessaloniki in een kippenfabriek. U verklaart dat u te weinig betaald werd in de bouw en in de kippenfabriek, maar ging beide keren niet naar de politie om dit aan te geven (CGVS, p. 9-12).

In verband met uw zoektocht naar werk is het tot slot weinig ernstig dat u nooit bent nagegaan wat de mogelijkheden waren van uw bezit van een AMKA om legaal werk te vinden, aangezien dit noodzakelijk is voor de toegang tot de arbeidsmarkt en u hiermee deze kansen niet hebt genomen (CGVS, p. 11)."

En

"De screenshots tonen dat u berichten stuurde naar bedrijven in Griekenland om werk te vinden, maar tonen geen structurele zoektocht, noch tonen ze dat u systematisch zonder werk viel of niet aan uw basisbehoeften kon voldoen."

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in het standpunt dat hij de nodige inspanningen heeft gedaan en hij ook verschillende jobs heeft gevonden en uitgevoerd, maar daarbij telkens zou zijn uitgebuit. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat verzoeker zich nooit op het officiële arbeidscircuit heeft begeven, nu hij naliet om daartoe de nodige formaliteiten te vervullen, zoals het openen van een bankrekening of het verkrijgen van een AMKA. Hoewel hij gedurende ongeveer één maand was tewerkgesteld in het hotel Maria en hij zich ervan bewust was dat een bankrekening noodzakelijk was om loon uitbetaald te krijgen, heeft hij nagelaten de vereiste stappen te ondernemen om een dergelijke rekening te openen. Hij heeft nooit gebruik gemaakt van zijn AFM, hoewel dit document toegang verleent tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het is inderdaad weinig ernstig dat verzoeker op een moment dat hij zijn job enkel kon behouden door deze administratieve zaken in orde te brengen, niet naging wat deze documenten

zoals een Grieks reisdocument/paspoort, AFM en AMKA betekenden, onder meer voor zijn mogelijkheden om legaal werk te vinden. De omstandigheid dat de hem aangeboden lonen ontoereikend zouden zijn geweest om in zijn basisbehoeften te voorzien, kan reeds hierom niet overtuigen nu niet kan worden gesteld dat verzoeker zich via officiële kanalen daadwerkelijk op de arbeidsmarkt heeft begeven, in de zin dat verzoeker niet alle kansen heeft genomen om zich toegang tot de legale arbeidsmarkt te verschaffen door deze administratieve vereisten te vervullen. Aangezien verzoeker heden wel op de hoogte is van het belang van zowel een Grieks reisdocument, een AFM als een AMKA, zal hij bij terugkeer niet voor dezelfde beweerde impasse worden gesteld indien hij legaal werk wil uitvoeren.

Het geheel van deze elementen bevestigt dat verzoeker geen afdoende inspanningen geleverd heeft om legaal werk te vinden in Griekenland, hoewel hij internationale bescherming genoot en in staat werd geacht om, met de nodige inzet, toegang te verkrijgen tot de legale arbeidsmarkt. Voormelde motieven blijven dan ook gehandhaafd.

6.9.2. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota wijst op het “*circulaire probleem*” dat door RSA wordt gesteld en volhardt in de voorwaarde van een actieve AMKA om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, wijst de Raad op wat volgt.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer.

In zoverre verzoeker bij terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA-nummer te verkrijgen nog dient te voltooien, toont hij niet aan hiertoe niet in staat te zijn. Om een AMKA-nummer te verkrijgen, dient enkel een geldige ADET te worden voorgelegd. Zoals eerder vermeld, wist verzoeker een ADET te verkrijgen die nog geldig is

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig zou zijn om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). In de relevante passages (p. 22 en 34) worden evenwel geen bronnen genoemd die deze circulaire logica bevestigen.

Geen enkele van de andere beschikbare bronnen bevestigt dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (“*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262). Het verslag “*Feitenonderzoek*” stelt dan weer dat statushouders in de praktijk naast een ADET in het bezit dienen te zijn van een AMKA-nummer voor de afdracht van sociale lasten en een AFM om legaal arbeid in loondienst te verrichten (“*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38).

In zijn antwoord per e-mail van 22 december 2025 op een vraag tot verduidelijking vanwege de commissaris-generaal, stelt het hoofd van de Griekse asielandministratie, de heer M.K., dat statushouders met een geldige ADET het recht hebben om te werken onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, mits zij in het bezit zijn van een AMKA-nummer. Volgens hem vereist de betrokken wetgeving niet dat de AMKA geactiveerd moet zijn, aangezien dat niet mogelijk zou zijn voor personen die voor het eerst werken (AMKA-nota van 16 januari 2026). Statushouders kunnen dus een arbeidscontract tekenen alsook het arbeidscontract uploaden in ERGANI zonder dat een activering van de AMKA is vereist. Daarnaast is voor een eerste tewerkstelling een registratie bij een zgn. e-EFKA vereist (AMKA-nota van 16 januari 2026). Waar verzoeker verwijst naar een brief van de Europese commissie van 4 december 2023 en de daarin opgesomde obstakels en problemen met betrekking tot de toegang tot e-EFKA's, is er geen enkele indicatie dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de e-EFKA's anno 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

Met betrekking tot verzoekers kritiek in zijn aanvullende nota in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen, wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De

volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 12, 38). Eens een AMA-nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in ERGANI om de AMKA te activeren. Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is. De activering van de AMKA is een gevolg van de correcte en volledige aangifte van de tewerkstelling, en niet een voorafgaande voorwaarde voor het verkrijgen van een AMA-nummer of voor de aanwerving zelf. Refugee.Info vermeldt dezelfde vereiste documenten (zie Refugee.info Greece, *“Health insurance”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 21-22, 51, 64).

Nergens uit deze recente bronnen kan worden afgeleid dat thans een actieve AMKA vereist zou zijn voor het verkrijgen van een AMA, noch wordt melding gemaakt van specifieke problemen van toegang tot EFKA voor statushouders.

Waar in de brief van RSA van 16 januari 2026, die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, wordt gesteld dat een actieve AMKA nodig is voor het verkrijgen van een AMA, blijkt deze stelling te berusten op verouderde informatie. Immers baseert RSA zich op een schrijven van de Europese Commissie van 4 december 2023, dat echter dateert van vóór de nieuwe AMKA-verordening van 23 december 2023 met inwerkingtreding sinds 1 april 2024. Onder het toen geldende regelgevend kader was tewerkstelling evenwel niet vereist om een AMKA te activeren, hetgeen thans wel het geval is. Dit was een periode waarin tewerkstelling nog geen voorwaarde was voor de activering van de AMKA. Pas sinds de inwerkingtreding van deze nieuwe wetgeving wordt de AMKA gedesactiveerd afgegeven (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 21). De door verzoeker gevolgde redenering mist bijgevolg actuele feitelijke en juridische grondslag. Er wordt herhaald dat in de recente bronnen geen melding wordt gemaakt van dergelijke problemen en vastgesteld dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze problemen in 2026 nog actueel zouden zijn.

Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken nogmaals worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat.

6.10. Betreffende huisvesting stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker in staat was om verschillende verblijfplaatsen te vinden in Griekenland: *“Zo kon u in Chania op uw werkplek verblijven, verbleef u een tijd in een hotel op Kreta (CGVS, p. 8), huurde u 15 dagen een gemeenschappelijke plaats in Heraklion (CGVS, p. 9-10) en kon u in Thessaloniki op uw werkplaats verblijven (CGVS, p. 10). In Simon verbleef u gedurende een maand in een soort kraakpand en kon u zich wassen op uw werkplek. U zou er problemen hebben gehad met de eigenaar die jullie bedreigde, maar ook hier maakte u hiervan nooit melding aan de politie om uw rechten te doen gelden (CGVS, p. 9).”*

Het betoog van verzoeker dat de door hem gevonden accommodaties precair waren en niet steeds voldeden aan een waardig verblijf, laat de hoger gedane vaststelling, namelijk dat hij in bezit van zijn AFM toegang had tot huisvesting, onverlet. Bovendien heeft hij geen enkele concrete stap ondernomen om een legale huurwoning te vinden nu hij nooit gebruik heeft gemaakt van zijn AFM, dat zoals reeds gesteld ook toegang geeft tot het huren van een woning.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet worden bekeken in samenhang met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van zijn vluchtelingenstatus, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput, nu verzoeker nooit gebruik heeft gemaakt van zijn AFM of stappen heeft ondernomen om een AMKA te verkrijgen. Gelet op dit nalaten, toont verzoeker dan ook niet aan dat hij, door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou zijn terechtgekomen.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt voorts niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van

personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

- Toegang tot gezondheidszorg

6.11. Verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot de medische gezondheidszorg in Griekenland: *“Betreffende medische zorgen geeft u aan dat u medische zorg hebt verkregen in een vluchtelingencentrum op Kreta en in een ziekenhuis in Athene in een ‘kliniek voor vluchtelingen’. U vermeldt dat u te lang moest wachten op uw afspraken maar maakt dit evenmin hard en zocht hierbij ook nooit elders hulp (CGVS, p. 12). U geeft aan dat u een periode een verslaving aan kalmeermiddelen ontwikkelde, maar zocht ook hiervoor nooit psychologische zorg (CGVS, p. 12), waarmee u niet aannemelijk maakt dat u bij terugkeer zou verstoken worden van deze hulp. Aangezien u heden niet meer afhankelijk bent van deze medicatie, zullen deze uw zelfredzaamheid niet aantasten bij terugkeer. Bijgevolg zal dit uw vermogen om zich te integreren in de Griekse maatschappij niet onoverkomelijk maken.”* Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, volgt uit artikel 33 van de wet 4368/2016 dat statushouders met een AMKA-nummer gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet geheel verstoken zal zijn van (gratis) toegang tot gezondheidszorg. Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van de afgifte en de activering van zijn AMKA wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet geheel zal zijn verstoken van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49-51).

Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO.

Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt. Toegang tot psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR - *Information Guide for Beneficiaries of International Protection* – p. 42-44, beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf; Refugee.info Greece - *Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)* van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>; Refugee.info Greece, *“Health insurance”* beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985624835479>, waarnaar via consulteerbare weblink wordt verwezen in voetnoten 89-90, 96-97 en 320 van *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 21-22).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*,

september 2024, p. 49-51, 67;” *Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat, in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate dat hij nood heeft aan medische zorgen en/of psychologische ondersteuning, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest wegens moeilijkheden om toegang te krijgen tot gezondheidszorg. Bijgevolg blijkt in deze stand van zaken niet dat verzoeker bij terugkeer naar Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische zorgen en/of psychologische ondersteuning. Gelet op wat voorafgaat, gaat de Raad dan ook niet nader in op het betoog van beide partijen omtrent de Griekse omzendbrief van 3 november 2025.

Niets wijst er overigens op dat de voormelde gezondheidsproblemen een niveau van ernst zou bereiken dat zware zorg en complexe monitoring vereist. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Een mogelijk kwaliteitsverschil tussen de gezondheidszorg in België en Griekenland, houdt geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, als statushouder, geen of onvoldoende toegang heeft tot medische zorg, quod non in casu, zoals hoger is gebleken.

- Samengevat

6.12. Dat verzoeker zeven maanden heeft verbleven in Griekenland na het bekomen van de vluchtelingenstatus, hetgeen nog steeds korte tijdspanne is, neemt niet weg dat hij eerder zeer beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting, legale tewerkstelling en medische zorg nu hij nooit is nagegaan wat de mogelijkheden waren van de Griekse (verblijfs)documenten in zijn bezit, nooit gebruik heeft gemaakt van zijn AFM of stappen heeft ondernomen om een AMKA te verkrijgen, zodat hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een legale job of huisvesting of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, dat zich in essentie beperkt tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder in te gaan op zijn concrete situatie, doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid of gezondheidszorg en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

- Zelfredzaamheid

6.13. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont verder niet aan dat hij niet de nodige zelfredzaamheid heeft om in zijn levensbehoeften te voorzien. De commissaris-generaal duidt in dit verband terdege: *“Uit meerdere voorbeelden blijkt tot slot dat u bij terugkeer voldoende zelfredzaam bent om een periode te overbruggen waarin u uw administratie kan regelen. Zo slaagde u erin de hele asielprocedure in Griekenland te doorlopen en uw verblijfskaart en paspoort te bekomen. Bovendien legde u contact met andere personen die u hielpen zich te navigeren in het Griekse leven, zoals de persoon die u opving op het eiland Chios (CGVS, p. 6) en de Pakistaanse persoon die u aan werk hielp in Athene (CGVS, p. 10). Ook was u in staat meerdere jobs te vinden en te reizen tussen verschillende Griekse bestemmingen. Hier in België volgde u een stage bij Brussels Morning, leerde u acht maanden lang de Franse taal, werkte u bij een varkensvleesbedrijf en werkt u momenteel bij UPS Delivery. U vond die jobs bij kantoren waar u langsging. Wanneer u deze uitoefent, verblijft u steeds tijdelijk bij vrienden in verschillende steden zodat u op verschillende plaatsen werk kan zoeken (CGVS, p. 4). Al dit toont dat u in staat bent zelfstandig naar werk en onderdak te zoeken. Tot slot kon u steeds beroep doen op de zoon van uw zus, die u 250 euro per maand gaf toen u in Griekenland was en die uw vliegticket naar België betaalde (CGVS, p. 5). Dit toont aan dat u kan terugvallen op een minimaal financieel vangnet bij terugkeer.*

Zoals hierboven aangetoond bent u voldoende autonoom en zelfredzaam om zich bij terugkeer naar Griekenland te behelpen en de periode te overbruggen waarin u uw administratie op orde zou brengen. Uit niets blijkt dat u in Griekenland geen leven zou kunnen opbouwen.”

De Raad wijst er nog op dat verzoeker een basis Grieks en een basis Engels beheerst (NPO, p. 12) en een bachelor in digitale journalistiek en communicatie behaalde alsook actief was als content creator op sociale media.

Verzoekers verwijzing naar de situatie in Gaza en de daaruit voortvloeiende stelling dat hij niet langer een beroep zou kunnen doen op de financiële steun van zijn in België verblijvende neven aangezien zij hun financiële middelen prioritair zouden moeten aanwenden ter ondersteuning van aldaar verblijvende familieleden, overtuigt niet. Hij brengt geen concrete of verifieerbare elementen bij waaruit blijkt dat zijn neven daadwerkelijk niet meer in staat of bereid zouden zijn om hem, al dan niet in beperkte mate, te ondersteunen. Verder doet dit voorgehouden gebrek aan (financieel) netwerk in Griekenland geen afbreuk aan het feit dat verzoeker voldoende zelfredzaam is om zich aldaar staande te houden en hij, mits het leveren van afdoende inspanningen en het ondernemen van de nodige stappen, bij terugkeer in staat zal zijn een inkomen te verwerven dat toelaat om op duurzame wijze een leven op te bouwen in Griekenland. Verzoeker toont niet aan dat de (financiële) steun van zijn in België verblijvende neven voor hem noodzakelijk zou zijn om zich in Griekenland staande te houden. Verder toont verzoeker ook niet aan dat de zoon van zus, die in Dortmund woont (NPO, p. 5), hem bij terugkeer naar Griekenland niet tijdelijk zou kunnen ondersteunen, indien nodig.

6.14. Verzoeker maakt met bovenstaande bijgevolg niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband aan verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

In het verzoekschrift verwijst verzoeker naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigen van internationale bescherming in Griekenland kunnen worden geconfronteerd en verwijst hij naar een trailer van een recente film over de situatie van (Palestijnse) vluchtelingen in Griekenland om te *“helpen bij het visualiseren van de informatie”* die wordt aangereikt, maar hij haalt gelet op voorgaande pertinente vaststellingen zelf geen persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. Dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt.

6.15. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar verklaringen van de Griekse autoriteiten *“waarin zij aangeven niet langer voornemens te zijn om personen die internationale bescherming genieten en die vanuit Duitsland worden teruggestuurd, weer op te nemen”*. Ter staving verwijst hij naar artikels van *Deutsche Welle* van 25 april 2025. Deze verklaring blijkt evenwel betrekking te hebben op terug- of overnameverzoeken in het kader van de Dublin III-verordening en handelt dus over personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Griekenland. Nergens in de artikelen waarnaar verzoeker verwijst kan worden gelezen dat het zou gaan om personen die tevens reeds een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland.

Verder ligt geen informatie voor dat verzoeker, die de status van internationale bescherming heeft verkregen en over een geldige verblijfsvergunning beschikt, persoonlijk zou zijn verhinderd om vanuit België naar Griekenland terug te keren en er zijn rechten als statushouder uit te oefenen. Er ligt geen informatie voor dat verzoeker zelf persoonlijk niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar, en als statushouder terug toegang te (kunnen) vinden tot, het Griekse grondgebied, te meer zijn Griekse reisdocument nog geldig is tot 7 augustus 2028. Verzoeker laat na concrete en objectieve bewijselementen bij te brengen die anders doen oordelen. Waar verzoeker betoogt dat hij op een negatieve bejegening van de Griekse autoriteiten zal kunnen rekenen ingeval van terugkeer naar Griekenland, aangezien deze autoriteiten hebben aangegeven dat zij statushouders afkomstig uit Duitsland niet zullen kunnen terugnemen, dient erop gewezen dat dit een specifieke situatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die

evenmin afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

6.16. Voorts voert verzoeker geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de incidenten met de politie in Athene en de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

6.17. Zoals reeds hoger aangestipt, volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landen-rapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de richtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige en doorgedreven pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. In wezen komt verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen betreffende de door hem ondervonden moeilijkheden in Griekenland, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het wijzen op zijn mentale toestand, hetgeen op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kan worden beschouwd. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoeker niet aantoont dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoeker kan evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijnen hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Vermits verzoeker er op geen enkele wijze in slaagt aan te tonen dat zijn rechten in Griekenland niet werden geëerbiedigd en hij evenmin aannemelijk maakt dat dit wel het geval zal zijn in geval van terugkeer, is zijn betoog, dat het Griekse recht niet voorziet in een specifiek rechtsmiddel voor begunstigden van internationale bescherming tegen gevallen waarin hun rechten niet worden gewaarborgd, niet dienend.

6.18. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend.

6.19. Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6.20. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus kreeg toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza

niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

6.21. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderings-maatregel inhoudt.

6.22. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen *“20 en vlg.”* van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 18 en 47 van het Handvest en van artikel 13 van het EVRM, maar geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

6.23. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6.24. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO